

[Asger Jensen.]

bestemmelse om eftergivelse, og for det andet om det er hensigtsmæssigt at overlade dette til det sociale udvalg. Så vidt jeg forstår, gælder der en 20-årig forældelse af den oppebårne hjælp, og man indstiller formodentlig inddrivningen, hvis den pågældendes økonomiske forhold ikke sætter ham i stand til at betale afdrag; men man kan ikke se bort fra, at arv eller f. eks. tipning kan sætte ham i stand til at betale, og en eftergivelse kan derfor komme til at virke urimelig. Hvis der skal være en mulighed til stede for eftergivelse, finder jeg det ganske naturligt, at det sociale udvalg kan eftergive den underholdshjælp, som udvalget selv har bestemt skal være tilbagebetalingspligtig; men de langt større beløb, som forskudsvis udlagte bidrag af statens penge er, forekommer det mig mindre rimeligt at overlade til det sociale udvalg at eftergive.

Betaling eller rettere ydelse af mindre beløb for børns ophold på særforsorgsinstitutioner har længe givet anledning til stor utilfredshed hos forældrene, især sådanne, som slet ikke har ønsket deres børn anbragt på en institution. Man kan vel sige, at betalingen er symbolsk, idet de indrevne bidrag for hele landet beløber sig til ca. 250 000 kr. af de ca. 150 mill. kr., som særforsorgen koster samfundet. Inddrivelsen af disse bidrag volder megen fortræd i mange af de hjem, ordningen berører, og beløbene æder stort set sig selv op i administrationsomkostninger. På det konservative folkepartis vegne skal jeg derfor stille forslag om helt at stryge særforsorgsbidraget.

Til slut et nødskrig om mandens ligeberettigelse med kvinden. Vil den højtærede minister redegøre for, hvorfor en enkemand ikke kan få det samme bidrag til de børn, han har i sit hjem, som en enke kan få?

Med disse bemærkninger skal jeg på det konservative folkepartis vegne anbefale lovforslaget til videre og velvillig behandling i det høje ting.

Helge Larsen: Vi står jo på en måde ved behandlingen af dette lovforslag ved afslutningen af anden runde i moderne socialpolitik, hvor første runde blev afsluttet i 1933 med vedtagelsen af socialreformen.

Naturligvis har der siden den tid fundet en betydelig udvikling sted af sociallovgivningen og af de krav, der må stilles til en moderne sociallovgivning. Det har givet sig udtryk på mange måder. En hel række af de tilfælde af trang, som man i 1933 henlagde til loven om offentlig forsorg, er siden skilt ud til behandling ved særlig lovgivning. Det gælder en lang række tilfælde, der behandlede i sidste folketingsår og i folketingsåret forud derfor. Det har, som det allerede er fremhævet i dag, betydet, at en hel række af bestemmelserne i forsorgsloven er taget ud; den er på en måde blevet gennehullet, således at en del af dens paragraffer i dag er ophævet, og det giver naturligvis en rimelig baggrund for at foreslå den væsentlige forenkling, som nu er foreslået, og som jeg er særdeles glad for.

Men der er jo også et andet synspunkt, der ligger bag ved dette forslag til ændring af lov om offentlig forsorg, et synspunkt, som er kommet frem særlig i sociallovgivningen i de sidste 4-5 år, nemlig synspunktet om i så vid udstrækning som muligt at indføre revalidering i lovgivningen. Det er sket ved loven om revalidering, og det er sket i en række andre love, ulykkesforsikringsloven, loven om arbejdsløshedsforsikring, og nu indføres det også her. Jeg betragter det som et meget væsentligt fremskridt, at man direkte i forsorgsloven tilskynder til, så vidt det er gør ligt, at søge gennemført, at disse handicappede medborgere revalideres og derved bringes ind i produktionslivet og opnår en tilværelse, som menneskelig set vil være bedre for dem.

En anden konsekvens af hele den udvikling, som har fundet sted, og af indførelsen af revalideringssynspunktet er dette, at man ophæver de forskellige hjælpeformer. I stedet for de tidligere tre former for hjælp foreslås der nu kun én form for hjælp. Det er et synspunkt, som mit parti fuldt ud kan tiltræde. Det er en rimelig konsekvens af hele den udvikling, der har fundet sted, og det vil jo også og må naturligvis også få konsekvenser på andre punkter. Jeg tænker på tilbagebetalingspligten. Der har i den tidligere lovgivning været tilbagebetalingspligt for modtagen hjælp i videre udstrækning, end det foreslås her.

Det er også en kendsgerning, som det